Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2024. gada 21. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija un nolēmumu atzīšana un izpilde civillietās un komerclietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 45. pants – Nolēmuma atzīšanas atteikums – 71. pants – Šīs regulas saistība ar konvencijām par kādu konkrētu jautājumu – Konvencija par kravu starptautisko autopārvadājumu līgumu (*CMR*) – 31. panta 3. punkts – *Lis pendens* – Vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu – Jēdziens "sabiedriskā kārtība"

Lietā C-90/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas* (Lietuvas Augstākā tiesa) iesniegusi ar 2022. gada 10. februāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 10. februārī, tiesvedībā

"Gjensidige" ADB,

piedaloties

"Rhenus Logistics" UAB,

"ACC Distribution" UAB,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], A. Kumins [*A. Kumin*] (referents) un I. Ziemele,

ģenerāladvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretārs R. Stefanova-Kamiševa [*R. Stefanova-Kamisheva*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 23. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *"Gjensidige"ADB* vārdā – *G. Raišutienė*, *advokatė*,

– *"Rhenus Logistics"UAB* vārdā – *V. Jurkevičius* un *E. Sinkevičius*, *advokatai*,

* Tiesvedības valoda – lietuviešu.

– Lietuvas valdības vārdā – *V. Kazlauskaitė-Švenčionienė* un *E. Kurelaitytė*, pārstāves,

– Eiropas Komisijas vārdā – *P. Messina*, *S. Noë* un *A. Steiblytė*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2023. gada 14. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 45. panta 1. punkta a) apakšpunktu un e) apakšpunkta ii) punktu un šīs regulas 71. pantu, lasot tos kopsakarā, pirmkārt, ar minētās regulas 25., 29., kā arī 31. pantu un, otrkārt, ņemot vērā šīs pašas regulas 21. un 22. apsvērumu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp apdrošināšanas sabiedrību "*Gjensidige" ADB* un transporta sabiedrību "*Rhenus Logistics" UAB* par tādas atlīdzības atmaksāšanu, ko *Gjensidige* izmaksājusi "*ACC Distribution" UAB*, lai kompensētu zaudējumus, kuri pēdējai minētajai radušies, izpildot ar *Rhenus Logistics* noslēgto starptautiskā pārvadājuma līgumu.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 1215/2012

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 3., 4., 21., 22., 30. un 34. apsvērumu:

"(3) Savienība ir noteikusi sev mērķi uzturēt un attīstīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, *inter alia* veicinot tiesu iestāžu pieejamību, jo īpaši piemērojot tiesas nolēmumu un ārpustiesas lēmumu savstarpējas atzīšanas principu civillietās. [..]

(4) [..] Būtiski ir noteikumi, lai vienādotu jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komerclietās un lai nodrošinātu ātru un vienkāršu dalībvalstī pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi.

[..]

(21) Tiesvedības saskaņotas norises interesēs ir jāsamazina paralēlas tiesvedības iespēja un jānodrošina, ka atšķirīgās dalībvalstīs nepieņem nesavienojamus spriedumus. Ir jāparedz skaidrs un iedarbīgs mehānisms, lai izšķirtu *lis pendens* lietas un saistītas darbības un novērstu problēmas, ko izraisa valstu atšķirības attiecībā uz dienu, kad prasību uzskata par celtu. Šīs regulas nolūkā minētā diena būtu jānosaka autonomi.

(22) Tomēr, lai uzlabotu vienošanos par izņēmuma tiesas izvēli efektivitāti un lai izvairītos no ļaunprātīgas tiesāšanās taktikas, jāparedz vispārīgā *lis pendens* noteikuma izņēmums nolūkā pieņemami risināt konkrētu situāciju, kurā pastāv paralēlas tiesvedības iespēja. Tā ir situācija, kad tiesvedība par vienu prasības pamatu un priekšmetu un starp tām pašām pusēm vispirms tiek celta tiesā, kas nav izvēlēta saskaņā ar vienošanos par izņēmuma tiesas izvēli, un pēc tam arī izvēlētajā tiesā. Šādā gadījumā tiesai, kurā pirmajā celta prasība,

vajadzētu prasīt apturēt tiesvedību, tiklīdz prasība tiek celta izvēlētajā tiesā, uz laiku, kamēr izvēlētā tiesa paziņo, ka tai nav jurisdikcijas saskaņā ar vienošanos par izņēmuma tiesas izvēli. Tas nepieciešams, lai nodrošinātu, ka šādā situācijā izvēlētajai tiesai ir prioritāte lemt par vienošanās spēkā esamību un to, cik lielā mērā vienošanās attiecas uz izskatāmo strīdu. Būtu jāparedz iespēja izvēlētajai tiesai turpināt tiesvedību neatkarīgi no tā, vai tiesa, kas nav izvēlēta, jau ir pieņēmusi lēmumu apturēt tiesvedību.

[..]

[..]

(30) Pusei, kas apstrīd citā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpildi, cik vien iespējams būtu jāvar tās pašas procedūras ietvaros un saskaņā ar uzrunātās dalībvalsts tiesību sistēmu papildus šajā regulā noteiktajiem atteikuma pamatojumiem atsaukties uz atteikuma pamatojumiem, kas paredzēti valsts tiesību aktos, un ievērojot minētajos tiesību aktos noteiktos termiņus.

Tomēr sprieduma atzīšanu vajadzētu atteikt tikai tad, ja pastāv viens vai vairāki šajā regulā minētie atteikuma pamatojumi.

[..]

(34) Būtu jānodrošina nepārtrauktība starp [1968. gada 27. septembra Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.; turpmāk tekstā – "Briseles konvencija")], [Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.)] un šo regulu, un tālab būtu jānosaka pārejas noteikumi. Šī pati nepārtrauktības vajadzība attiecas uz 1968. gada Briseles konvencijas un regulu, kas to aizstāj, interpretāciju Eiropas Savienības Tiesā."

4 Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļā ir ietverta 6. iedaļa "Izņēmuma jurisdikcija", kurā ir vienīgi šīs regulas 24. pants. Šajā pantā ir norādītas tiesas, kurām vienīgajām ir jurisdikcija izskatīt strīdus tajā uzskaitītajās lietās, neatkarīgi no pušu domicila.

5 Minētās regulas II nodaļā ir ietverta 7. iedaļa "Vienošanās par jurisdikciju". Šīs pašas regulas 25. panta, kas ietilpst minētajā iedaļā, 1. punktā ir noteikts:

"Ja puses neatkarīgi no to domicila ir vienojušās par to, ka kādas dalībvalsts tiesai vai tiesām ir jurisdikcija izskatīt jebkādus strīdus, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām, tad jurisdikcija ir minētajai tiesai vai tiesām, ja vien šī vienošanās saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem nav spēkā neesoša attiecībā uz tās spēkā esamību pēc būtības. Tā ir izņēmuma jurisdikcija, ja vien puses nav vienojušās citādi. [..]"

6 Regulas Nr. 1215/2012 29. pantā ir paredzēts:

"1. Neskarot 31. panta 2. punktu, ja prasības par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm ir celtas dažādu dalībvalstu tiesās, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, pēc savas iniciatīvas aptur tiesvedību, līdz tiek konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā celta prasība.

2. Gadījumos, kas minēti 1. punktā, pēc tās tiesas lūguma, kurā celta prasība par strīdu, jebkura cita tiesa, kurā celta prasība, nekavējoties informē pirmo minēto tiesu par datumu, kad tajā tika celta prasība saskaņā ar 32. pantu.

3. Ja ir konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā celta prasība, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, atsakās no jurisdikcijas par labu pirmajai minētajai tiesai.

7 Šīs regulas 31. pantā ir noteikts:

"1. Ja prasības ir vairāku tiesu izņēmuma jurisdikcijā, visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, atsakās no jurisdikcijas par labu minētajai tiesai.

2. Neskarot 26. pantu, ja prasība celta kādas dalībvalsts tiesā, kurai izņēmuma jurisdikcija piešķirta ar vienošanos, kā minēts 25. pantā, jebkura citas dalībvalsts tiesa aptur tiesvedību līdz laikam, kad tiesa, kurā celta prasība, pamatojoties uz vienošanos, paziņo, ka tai nav jurisdikcijas saskaņā ar vienošanos.

3. Ja tiesa, kura ir izvēlēta ar vienošanos, ir konstatējusi, ka tai ir jurisdikcija saskaņā ar vienošanos, visas citas dalībvalsts tiesas atsakās no jurisdikcijas par labu minētajai tiesai.

[..]"

8 Minētās regulas 36. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Dalībvalstī pieņemtu spriedumu bez kādas īpašas procedūras atzīst pārējās dalībvalstīs."

9 Minētās regulas 45. pantā ir paredzēts:

"1. Pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma sprieduma atzīšana tiek atteikta:

a) ja šāda atzīšana ir acīmredzami pretrunā uzrunātās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai (*ordre public*);

[..]

e) ja spriedums ir pretrunā:
   i) II nodaļas 3., 4. vai 5. iedaļai, ja atbildētājs ir apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais, apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs, cietusī puse, patērētājs vai darbinieks; vai
   ii) II nodaļas 6. iedaļai.

[..]

3. Neskarot 1. punkta e) apakšpunktu, izcelsmes dalībvalsts tiesas jurisdikcija nav pārskatāma. Šā panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto sabiedriskās kārtības pārbaudi nevar piemērot normām, kas saistītas ar jurisdikciju.

[..]"

10 Regulas Nr. 1215/2012 71. pantā ir paredzēts:

"1. Šī regula neietekmē konvencijas, kurās dalībvalstis ir līgumslēdzējas puses un kuras saistībā ar konkrētiem jautājumiem reglamentē jurisdikciju vai spriedumu atzīšanu vai izpildi.

2. Lai 1. punktu interpretētu vienveidīgi, to piemēro šādi:

[..]

b) spriedumus, ko kādā dalībvalstī ir pieņēmusi tiesa, īstenojot konvencijā par kādu konkrētu jautājumu paredzētu jurisdikciju, saskaņā ar šo regulu atzīst un izpilda citā dalībvalstī.

Ja konvencija par kādu konkrētu jautājumu, kuras līgumslēdzējas puses ir gan izcelsmes dalībvalsts, gan uzrunātā dalībvalsts, paredz nosacījumus spriedumu atzīšanai un izpildei, tad piemēro minētos nosacījumus. Jebkurā gadījumā var piemērot šīs regulas noteikumus par spriedumu atzīšanu un izpildi."

CMR

11 1956. gada 19. maijā Ženēvā parakstītā un ar 1978. gada 5. jūlijā parakstīto protokolu grozītā Konvencija par kravu starptautisko autopārvadājumu līgumu (turpmāk tekstā – "*CMR* ") saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu attiecas uz "visiem līgumiem par kravu pārvadājumiem ar autotransportu par atlīdzību, kad līgumā norādītās kravas nosūtīšanas un saņemšanas vietas atrodas divās dažādās valstīs, no kurām vismaz viena ir šīs Konvencijas dalībvalsts. Šīs konvencijas piemērošana nav atkarīga no līgumslēdzēju pušu dzīvesvietas un pilsonības".

12 *CMR* tika apspriesta Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijā. Vairāk nekā 50 valstis, kuru vidū ir visas Eiropas Savienības dalībvalstis, ir pievienojušās *CMR*.

13 *CMR* 31. pantā ir noteikts:

"1. "Ja saistībā ar pārvadājumiem, kas veikti saskaņā ar šo konvenciju, tiek uzsākta tiesvedība, prasītājs var iesniegt prasību jebkurā Konvencijas dalībvalsts tiesā, kuru, savstarpēji vienojoties, izraudzījušās puses, kā arī tās valsts tiesā, kur atrodas:

a) atbildētāja dzīvesvieta, galvenā uzņēmējdarbības vieta, filiāle vai pārstāvniecība, ar kuru ir noslēgts līgums par pārvadājumu, vai

b) vieta, kur pārvadātājs pārņēmis kravu, vai kravas piegādes vieta.

[un nevienā citā tiesā].

[..]

3. Kad vienas Konvencijas dalībvalsts tiesa, kura saskaņā ar šo pantu ir kompetenta, par šā panta 1. punktā minēto prasību ir pasludinājusi spriedumu, kas ir izpildāms šajā valstī, attiecīgais spriedums kļūst izpildāms arī jebkurā citā Konvencijas dalībvalstī, tiklīdz ir nokārtotas šajā valstī noteiktās formalitātes. Šo formalitāšu dēļ nav pieļaujama lietas atkārtota izskatīšana.

[..]”

14 *CMR* 41. panta 1. punktā ir noteikts:

“Līguma noteikumus, kuri pieņemti saskaņā ar 40. pantu, bet kuros tieši vai netieši tiek pieļauta atkāpe no šīs konvencijas noteikumiem, atzīst par spēkā neesošiem. Šādu noteikumu anulēšanas dēļ netiek atcelti citi līguma noteikumi.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

15 *ACC Distribution* bija noslēgusi līgumu ar pārvadātāju *Rhenus Logistics* par datortehnikas kravas pārvadāšanu no Nīderlandes uz Lietuvu (turpmāk tekstā – “attiecīgais starptautiskā pārvadājuma līgums”).

16 Tā kā daļa preču pārvadāšanas laikā tika nozagta, *Gjensidige* saskaņā ar apdrošināšanas līgumu samaksāja *ACC Distribution* atlīdzību 205 108,89 EUR.

17 2017. gada 3. februārī *Rhenus Logistics* cēla prasību *rechtbank Zeeland-West-Brabant* (Zēlandes un Rietumbrabantes tiesa, Nīderlande) konstatēt, ka tās atbildība ir ierobežota.

18 *ACC Distribution* un *Gjensidige* lūdza minēto tiesu atzīt, ka tai nav jurisdikcijas izskatīt šo prasību vai apturēt tiesvedību, pamatojoties uz to, ka *ACC Distribution* un *Rhenus Logistics* bija vienojušās par Lietuvas tiesu jurisdikciju izskatīt strīdus, kas rodas saistībā ar attiecīgā starptautiskā pārvadājuma līguma izpildi.

19 Minētā tiesa ar 2017. gada 23. augusta nolēmumu noraidīja *ACC Distribution* un *Gjensidige* prasību. Šajā ziņā tā uzskatīja, ka saskaņā ar *CMR* 41. panta 1. punktu vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu, kas noslēgta starp *ACC Distribution* un *Rhenus Logistics*, nav spēkā, jo tās sekas ir tādas, ka tiek ierobežota to tiesu izvēle, kurām atbilstoši *CMR* 31. pantam ir jurisdikcija.

20 2017. gada 19. septembrī *Gjensidige* cēla regresa prasību *Kauno apygardos teismas* (Kauņas apgabaltiesa, Lietuva), lūdzot piespriest *Rhenus Logistics* atmaksāt summu 205 108.89 EUR, kuru tā bija izmaksājusi *ACC Distribution* kā atlīdzību.

21 *Kauno apygardos teismas* (Kauņas apgabaltiesa) ar 2018. gada 12. marta rīkojumu apturēja tiesvedību līdz brīdim, kad *rechtbank Zeeland-West-Brabant* (Zēlandes un Rietumbrabantes tiesa) pieņems galīgo nolēmumu.

22 *Rechtbank Zeeland-West-Brabant* (Zēlandes un Rietumbrabantes tiesa) 2019. gada 25. septembra nolēmumā nosprieda, ka *Rhenus Logistics* atbildība pret *ACC Distribution* un *Gjensidige* ir ierobežota un nevar pārsniegt *CMR* konvencijas 23. panta 3. punktā noteikto kompensācijas summu. Par šo nolēmumu netika iesniegta apelācijas sūdzība, un tāpēc tam ir *res judicata* spēks.

23 Izpildot minēto nolēmumu, *Rhenus Logistics* samaksāja *Gjensidige* summu 40 854.20 EUR, tai pieskaitot procentus, pamatojoties uz tādējādi ierobežoto atbildību par *ACC Distribution* ciestajiem zaudējumiem. Tāpēc *Gjensidige* atsauca savu prasību par zaudējumu atlīdzību pret *Rhenus Logistics*.

24 *Kauno apygardos teismas* (Kauņas apgabaltiesa) ar 2020. gada 22. maija nolēmumu noraidīja *Gjensidige* celto regresa prasību, pamatojoties uz to, ka tās izskatāmajā lietā tai bija saistošs *rechtbank Zeeland-West-Brabant* (Zēlandes un Rietumbrabantes tiesa) 2019. gada 25. septembra nolēmuma *res judicata* spēks.

25 *Lietuvos apeliacinis teismas* (Lietuvas apelācijas tiesa) ar 2021. gada 25. februāra rīkojumu apstiprināja *Kauno apygardos teismas* (Kauņas apgabaltiesa) 2020. gada 22. maija nolēmumu, pamatojoties uz to, ka šajā gadījumā gan Regulas Nr. 1215/2012, gan *CMR* tiesību normām ir nozīme, lai lemtu par jurisdikcijas jautājumu. Atbilstoši *CMR* 31. panta 1. punktam, pat ja attiecīgā starptautiskā pārvadājuma līguma puses būtu noslēgušas vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu, starp pusēm radušos strīdu pēc prasītāja izvēles varētu nodot tiesai, kurai ir jurisdikcija saskaņā ar *CMR* 31. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktu.

26 *Gjensidige* šo rīkojumu pārsūdzēja *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas* (Lietuvas Augstākā tiesa), kas ir iesniedzējtiesa. Prasības pamatojumam *Gjensidige* apgalvoja: gadījumā, ja starp *CMR* jurisdikcijas noteikumiem un Regulas Nr. 1215/2012 noteikumiem pastāv konkurence, priekšroka ir dodama šīs regulas 25. panta 1. punktam, jo šajā tiesību normā jurisdikcija, ko puses vienojas piešķirt konkrētai dalībvalsts tiesai, ir atzīta par izņēmuma jurisdikciju.

27 Atsaucoties it īpaši uz 2010. gada 4. maija spriedumu *TNT Express Nederland* (C-533/08, EU:C:2010:243), 2013. gada 19. decembra spriedumu *Nipponka Insurance* (C-452/12, EU:C:2013:858) un 2014. gada 4. septembra spriedumu *Nickel & Goeldner Spedition* (C-157/13, EU:C:2014:2145), iesniedzējtiesa uzskata, ka *CMR* normas, tostarp tās 31. pants, principā ir piemērojamas starptautiskās jurisdikcijas jautājumiem, kas rodas tādos strīdos, kāds tiek aplūkots tās izskatāmajā lietā. Tādējādi vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu nepiešķir izņēmuma jurisdikciju pušu izvēlētajām tiesām, jo prasītājs var vērsties tiesās, kurām ir jurisdikcija atbilstoši minētajam 31. pantam. Turklāt iesniedzējtiesa konstatē, ka šajā gadījumā attiecīgi Nīderlandē un Lietuvā celtās prasības ir identiskas, jo tām ir viens un tas pats pamats un priekšmets.

28 Tomēr iesniedzējtiesai ir šaubas par *CMR* 31. panta saderību ar Regulu Nr. 1215/2012, ciktāl ar šo pantu ir atļauts neņemt vērā vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu.

29 Minētā tiesa uzskata, ka, lai gan Regulā Nr. 1215/2012 ir paredzēts vispārējs *lis pendens* noteikums, kas balstīts uz tās tiesas prioritāti, kurā pirmajā celta prasība, šīs regulas 31. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts izņēmums no šī noteikuma gadījumos, kad ir noslēgta vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu. No minētās regulas 22. apsvēruma izriet, ka šī izņēmuma mērķis ir stiprināt ekskluzīvo tiesas izvēles līgumu efektivitāti un izvairīties no ļaunprātīgas tiesāšanās taktikas.

30 Iesniedzējtiesa norāda, ka *CMR* un Regulā Nr. 1215/2012 attiecībā uz vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu ir paredzēta pilnīgi pretēja attieksme. Minētā tiesa uzskata, ka šīs regulas 25. panta 1. punktā noteikts, ka tāda jurisdikcija, par kuru vienojušās līguma puses, principā ir izņēmuma jurisdikcija. Savukārt atbilstoši *CMR* 31. pantam tiesai, kas norādīta saskaņā ar vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu, neesot izņēmuma jurisdikcijas. Tādējādi *CMR* 31. pantā paredzētais jurisdikcijas režīms nerada šķēršļus ļaunprātīgai tiesāšanās taktikai vai pat veicina to.

31 Iesniedzējtiesa norāda, ka Regulā Nr. 1215/2012 nav tieši aplūkotas *lis pendens* noteikumu pārkāpuma tiesiskās sekas gadījumā, ja ir noslēgta vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu. It īpaši šajā regulā neesot skaidri paredzēts pamatojums atteikumam atzīt citā dalībvalstī pasludinātu tiesas nolēmumu, kas pieņemts, pārkāpjot šādu vienošanos.

32 Tomēr iesniedzējtiesa vaicā, vai, ņemot vērā it īpaši Savienības likumdevēja vēlmi stiprināt tiesas izvēles līgumu efektivitāti, Regulas Nr. 1215/2012 noteikumi nebūtu jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem šādu līgumu aizsardzība tiek attiecināta arī uz tiesas nolēmumu atzīšanu un izpildi.

33 Turklāt iesniedzējtiesa apgalvo, ka tad, ja savu jurisdikciju atzītu tiesa, kas netika norādīta, vienojoties par jurisdikcijas noteikšanu, pastāvētu risks, ka atbildētājs tiku pārsteigts gan saistībā ar tiesu, kurā tiek celta prasība, gan attiecīgajā gadījumā saistībā ar tiesību aktiem, kas piemērojami lietas būtībai.

34 Tāpēc iesniedzējtiesa šaubās, vai šāda situācija, kurā no tādas starptautiskas konvencijas kā *CMR* izrietošo noteikumu piemērošana ļauj noraidīt pušu vienošanos gan par jurisdikciju, gan par piemērojamiem tiesību aktiem vienā un tajā pašā lietā, ir saderīga ar lietas taisnīgas izskatīšanas pamatprincipiem un Regulas Nr. 1215/2012 mērķiem, kā dēļ rastos jautājumi par atbilstību sabiedriskajai kārtībai.

35 Šādos apstākļos *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas* (Lietuvas Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regulas Nr. 1215/2012 71. pants, ņemot vērā tās 25., 29. un 31. pantu un 21. un 22. apsvērumu, ir interpretējams tādējādi, ka tas ļauj piemērot *CMR* konvencijas 31. pantu arī gadījumos, kad uz strīdu, kas ietilpst abu minēto tiesību aktu piemērošanas jomā, attiecas vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu?

2) Vai Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punktu, ņemot vērā likumdevēja nodomu stiprināt to līgumu aizsardzību, ar kuriem tiek piešķirta jurisdikcija [Savienībā], var interpretēt plašāk, proti, ne tikai tādējādi, ka tie attiecas uz šīs regulas II nodaļas 6. iedaļu, bet arī tās 7. iedaļu?

3) Vai Regulā Nr. 1215/2012 lietotais jēdziens "sabiedriskā kārtība", izvērtējot situācijas īpatnības un no tā izrietošās tiesiskās sekas, var tikt interpretēts kā tāds, kas aptver pamatu, lai pieņemtu lēmumu neatzīt citas dalībvalsts spriedumu, ja specializētas konvencijas, piemēram, *CMR*, piemērošana rada juridisku situāciju, kurā vienā un tajā pašā lietā netiek ievērota ne vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu, ne vienošanās par piemērojamiem tiesību aktiem?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

36 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai dalībvalsts tiesa var atzīt savu jurisdikciju lemt par prasību, kas celta saskaņā ar starptautiska pārvadājuma līgumu, pat ja šajā līgumā ir ietverta vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu par labu citas dalībvalsts tiesām.

37 Turklāt ar otro un trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai dalībvalsts tiesa var atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas, kura ir atzinusi savu jurisdikciju, nolēmumu, neraugoties uz šādas vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu esamību.

38 Šajā ziņā vispirms jāpārbauda, vai dalībvalsts tiesa faktiski varētu atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu par prasību, kas celta saistībā ar starptautiskā pārvadājuma līgumu, pamatojoties uz to, ka pēdējā minētā tiesa ir atzinusi savu jurisdikciju, lai arī pastāv vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu par labu citām tiesām, neatkarīgi no tā, vai šīs citas dalībvalsts tiesa ir vai nav pamatoti atzinusi savu jurisdikciju.

39 Šādā kontekstā jānosaka, vai šis jautājums jāizvērtē Regulas Nr. 1215/2012 vai *CMR* gaismā, ņemot vērā, ka šajā gadījumā nav strīda par to, ka attiecīgais starptautiskā pārvadājuma līgums ietilpst gan šīs regulas, gan šīs konvencijas piemērošanas jomā.

40 Tā kā ar Regulu Nr. 1215/2012 ir atcelta un aizstāta Regula Nr. 44/2001, kas savukārt aizstāja Briseles konvenciju, Tiesas sniegtā interpretācija attiecībā uz vienu no šo tiesību aktu normām ir piemērojama arī pārējo tiesību aktu normām gadījumā, kad šīs normas var tikt uzskatītas par līdzvērtīgām (spriedums, 2023. gada 16. novembris, *Roompot Service*, C-497/22, EU:C:2023:873, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 78. punktā, saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 71. pantu tādai konvencijai par kādu konkrētu jautājumu kā *CMR* ir prioritāte pār šo regulu. Minētās regulas 71. panta 1. punkts nosaka, ka šī regula neietekmē konvencijas, kurās dalībvalstis ir līgumslēdzējas puses un kuras saistībā ar konkrētiem jautājumiem reglamentē jurisdikciju vai spriedumu atzīšanu vai izpildi. Turklāt šīs pašas regulas 71. panta 2. punkta otrās daļas pirmajā teikumā ir paredzēts: ja konvencija par kādu konkrētu jautājumu, kuras līgumslēdzējas puses ir gan izcelsmes dalībvalsts, gan uzrunātā dalībvalsts, paredz nosacījumus spriedumu atzīšanai un izpildei, tad piemēro minētos nosacījumus. Tādējādi Savienības likumdevējs ir paredzējis, ka gadījumā, ja pastāv konkurence starp noteikumiem, ir jāpiemēro šīs konvencijas (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland*, C-533/08, EU:C:2010:243, 46. un 47. punkts).

42 Šajā gadījumā jānorāda, ka saskaņā ar *CMR* 31. panta 3. punktu, kad konvencijas dalībvalsts tiesas pasludināts spriedums kļūst izpildāms šajā valstī, tas kļūst izpildāms arī jebkurā citā konvencijas dalībvalstī, tiklīdz ir nokārtotas šajā valstī noteiktās formalitātes, taču šo formalitāšu dēļ lieta nevar tikt atkārtoti izskatīta.

43 Tomēr, pirmkārt, pieņemot, ka *CMR* 31. panta 3. punkts, kas attiecas uz izpildāmību, arī varētu tikt kvalificēts kā atzīšanas noteikums, kas jāpiemēro saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 71. panta 1. un 2. punktu, jānorāda, ka 31. panta 3. punktā ir vienīgi paredzēts, ka sprieduma izpilde šīs tiesību normas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir nokārtotas attiecīgajā valstī šim nolūkam paredzētās formalitātes, šajā kontekstā vienīgi precizējot, ka šīs formalitātes nevar ietvert lietas pārskatīšanu.

44 Šajā ziņā jāņem vērā Regulas Nr. 1215/2012 71. panta 2. punkta pirmās daļas b) apakšpunkts un otrās daļas otrais teikums, no kuriem izriet, ka spriedumi, kurus kādā dalībvalstī ir pieņēmusi tiesa, kas savu jurisdikciju ir pamatojusi ar konvenciju par kādu konkrētu jautājumu, jāatzīst un jāizpilda citās dalībvalstīs saskaņā ar šo regulu, kuras noteikumus katrā ziņā var piemērot pat tad, ja šajā konvencijā ir noteikti šo spriedumu atzīšanas un izpildes nosacījumi.

45 Otrkārt, katrā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka, lai gan saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 71. panta 1. punktu, ja strīds ietilpst tādas īpašas konvencijas piemērošanas jomā, kuras puses ir dalībvalstis, šī konvencija principā ir jāpiemēro, tomēr šādas konvencijas piemērošana nedrīkst apdraudēt tādus principus, kas ir pamatā tiesu iestāžu sadarbībai civillietās un komerclietās Savienībā, kā nolēmumu civillietās un komerclietās brīvas aprites princips,

kompetento tiesu paredzamības princips un līdz ar to tiesiskās drošības princips attiecībā uz personām, pareizas tiesvedības princips, paralēlas tiesvedības riska maksimāla samazināšana, kā arī savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Savienībā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland*, C-533/08, EU:C:2010:243, 45. un 49. punkts).

46 Taču, runājot konkrēti par savstarpējās uzticēšanās principu, uzrunātās valsts tiesa nekādā gadījumā nav piemērotāka par izcelsmes valsts tiesu, lai lemtu par pēdējās minētās jurisdikciju, tādējādi Regula Nr. 1215/2012 neatļauj, izņemot dažus ierobežotus izņēmumus, vienas dalībvalsts tiesai pārbaudīt citas dalībvalsts tiesas jurisdikciju (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland*, C-533/08, EU:C:2010:243, 55. un tajā minētā judikatūra).

47 Šādos apstākļos tieši Regulas Nr. 1215/2012 gaismā jāizvērtē, vai dalībvalsts tiesa var atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu par prasību, kas celta saistībā ar starptautiska pārvadājuma līgumu, pamatojoties uz to, ka pēdējā minētā tiesa ir atzinusi savu jurisdikciju, neraugoties uz vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu par labu citām tiesām.

48 Savukārt Regulas Nr. 1215/2012 45. pantā ir ietverts īpašs noteikums par tiesas nolēmuma atzīšanas atteikumu. Tieši uz šo tiesību normu attiecas otrais un trešais jautājums, kuri tātad jāizskata kopā un vispirms.

Par otro un trešo jautājumu

49 Ar otro un trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunkts un e) apakšpunkta ii) punkts jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj dalībvalsts tiesai atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu, pamatojoties uz to, ka pēdējā minētā tiesa ir atzinusi savu jurisdikciju izskatīt prasību, kas celta saistībā ar starptautiska pārvadājuma līgumu, neievērojot vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu šīs regulas – kura ir daļa no šī līguma – 25. panta izpratnē.

50 Vispirms jāatgādina, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī konteksts, kurā tā iekļaujas, un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi un nolūks (spriedums, 2023. gada 22. jūnijs, *Pankki S*, C-579/12, EU:C:2023:501, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Pirmkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunktu no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma sprieduma atzīšana tiek atteikta, ja šāda atzīšana ir klaji pretrunā uzrunātās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai.

52 Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 3. punkta otrajā teikumā šajā kontekstā ir precizēts, ka 45. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto sabiedriskās kārtības kritēriju nevar piemērot noteikumiem par jurisdikciju.

53 Tātad no Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 3. punkta otrā teikuma, lasot tos kopsakarā, izriet, ka 45. panta 1. punkta a) apakšpunkts neļauj dalībvalsts tiesai atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu, pamatojoties uz to, ka pēdējā minētā tiesa ir atzinusi savu jurisdikciju, neraugoties uz vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu par labu citas dalībvalsts tiesām, nevis pirmās minētās dalībvalsts tiesām.

54 Otrkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punktu šajā tiesību normā ir paredzēts, ka pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma sprieduma atzīšana tiek atteikta, ja tas ir pretrunā šīs regulas II nodaļas 6. iedaļai par izņēmuma jurisdikciju.

55 Šo 6. iedaļu veido vienīgi Regulas Nr. 1215/2012 24. pants, kurā norādītas tiesas, kam vienīgajām ir jurisdikcija izskatīt strīdus tajā minētajās lietās, neņemot vērā pušu domicilu.

56 Šādā kontekstā iesniedzējtiesa vaicā, vai Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punkts nav jāinterpretē plašāk tādējādi, ka nolēmuma atzīšana varētu tikt atteikta arī tad, ja ar to tiktu pārkāpti šīs regulas II nodaļas 7. iedaļas – kurā tostarp ietilpst 25. pants par jurisdikcijas noteikšanu, izmantojot vienošanos par jurisdikciju, – normas.

57 Šajā ziņā Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punkta skaidrais un nepārprotamais formulējums pats par sevi ļauj secināt, ka šāda plaša šīs tiesību normas interpretācija ir izslēgta, jo pretējā gadījumā tā tiktu interpretēta *contra legem*.

58 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Savienības tiesību normas interpretācijas rezultātā nedrīkst tikt pilnībā atņemta šīs tiesību normas skaidrā un precīzā formulējuma lietderīgā iedarbība. Tādējādi, tā kā Savienības tiesību normas jēga nepārprotami izriet no tās formulējuma, Tiesa nevar atkāpties no šīs interpretācijas (spriedums, 2023. gada 23. novembris, *Ministarstvo financija*, C-682/22, EU:C:2023:920, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Katrā ziņā Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunkta un e) apakšpunkta ii) punkta konteksts, kā arī šīs regulas mērķi un nolūks apstiprina minēto tiesību normu gramatisko interpretāciju tādējādi, ka šīs tiesību normas neļauj dalībvalsts tiesai atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu, pamatojoties uz to, ka šī tiesa ir atzinusi savu jurisdikciju, neievērojot vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu.

60 Jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 3. apsvērumā minēto tiesas nolēmumu un ārpustiesas nolēmumu savstarpējas atzīšanas principu civillietās, šīs regulas 36. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstī pieņemtu spriedumu pārējās dalībvalstīs atzīst bez kādas īpašas procedūras. Šīs regulas mērķis, kā izriet no tās 4. apsvēruma, ir nodrošināt ātru un vienkāršu dalībvalstī pieņemtu spriedumu atzīšanu un izpildi.

61 Savukārt, kā uzsvērts Regulas Nr. 1215/2012 30. apsvērumā, sprieduma atzīšana būtu jāatsaka tikai tad, ja pastāv viens vai vairāki šajā regulā paredzētie atteikuma pamati. Šajā kontekstā minētās regulas 45. panta 1. punktā ir izsmeļoši uzskaitīti iemesli, kuru dēļ var atteikt sprieduma atzīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 7. aprīlis, *H Limited*, C-568/20, EU:C:2022:264, 31. punkts).

62 Tāpēc, pirmkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto sabiedriskās kārtības izņēmumu, tas jāinterpretē šauri, jo tas ir šķērslis viena no šīs regulas pamatmērķu sasniegšanai, un tādējādi uz sprieduma neatzīšanas pamatu par uzrunātās dalībvalsts sabiedriskās kārtības pārkāpumu var lietderīgi atsaukties tikai izņēmuma gadījumos (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 7. septembris, *Charles Taylor Adjusting*, C-590/21, EU:C:2023:633, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Lai gan dalībvalstis, pamatojoties uz Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunktā ietverto atrunu, principā ir tiesīgas atbilstoši savas valsts koncepcijai brīvi noteikt sabiedriskās kārtības prasības, minētā jēdziena robežas tomēr ir šīs regulas interpretācijas jautājums (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 7. septembris, *Charles Taylor Adjusting*, C-590/21, EU:C:2023:633, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Tādējādi, kaut gan Tiesas ziņā nav definēt dalībvalsts sabiedriskās kārtības saturu, tai tomēr ir jāpārbauda robežas, kurās dalībvalsts tiesa drīkst atsaukties uz minēto jēdzienu, atsakoties atzīt nolēmumu, kuru pieņēmusi kādas citas dalībvalsts tiesa (spriedums, 2023. gada 7. septembris, *Charles Taylor Adjusting*, C-590/21, EU:C:2023:633, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uzrunātās dalībvalsts tiesai nav tiesību atteikties atzīt vai izpildīt šo nolēmumu vienīgi tādēļ, ka pastāv atšķirība starp nolēmuma izcelsmes dalībvalsts tiesas piemēroto tiesību normu un to tiesību normu, kuru būtu piemērojusi uzrunātās dalībvalsts tiesa, ja tā būtu izskatījusi minēto lietu. Tāpat arī uzrunātās dalībvalsts tiesa nedrīkst arīdzan pārbaudīt, vai izcelsmes dalībvalsts tiesa ir pareizi izvērtējusi lietas juridiskos un faktiskos apstākļus (spriedums, 2016. gada 25. maijs, *Meroni*, C-559/14, EU:C:2016:349, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Tāpēc atsaukšanās uz izņēmumu saistībā ar sabiedrisko kārtību, kas paredzēta Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunktā, ir pieļaujama tikai tad, ja citā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšana vai izpilde būtu nepieļaujamā pretrunā uzrunātās dalībvalsts tiesību sistēmai, jo tādējādi tiktu aizskarts kāds no pamatprincipiem. Lai ievērotu aizliegumu pēc būtības pārskatīt izcelsmes dalībvalstī pieņemtu nolēmumu, šādam aizskārumam jābūt acīmredzamam tādas tiesību normas pārkāpumam, kas tiek uzskatīta par būtisku uzrunātās dalībvalsts tiesību sistēmā, vai arī tādu tiesību pārkāpumam, kuras šajā tiesību sistēmā ir atzītas par pamattiesībām (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 7. septembris, *Charles Taylor Adjusting*, C-590/21, EU:C:2023:633, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

67 Otrkārt, attiecībā uz Regulā Nr. 1215/2012 paredzētajiem jurisdikcijas noteikumiem, tās 45. pantā ir atļauts atteikties atzīt nolēmumu, pamatojoties uz šo noteikumu pārkāpumu, tikai šī panta 1. punkta e) apakšpunktā minētajos gadījumos.

68 Tādējādi papildus Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta e) apakšpunkta ii) punktā paredzētajai iespējai atteikties atzīt nolēmumu, ja tajā nav ievērotas šīs regulas II nodaļas 6. iedaļas normas, sprieduma atzīšanu saskaņā ar minētās regulas 45. panta 1. punkta e) apakšpunkta i) punktu var atteikt tikai tad, ja nav ievērotas šīs pašas regulas II nodaļas 3., 4. vai 5. iedaļas normas un ja atbildētājs ir apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais, apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs, cietusī puse, patērētājs vai darbinieks. Tas ir apstiprināts Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 3. punktā, kurā precizēts, ka, neskarot šīs regulas 45. panta 1. punkta e) apakšpunktu, izcelsmes tiesas jurisdikciju nevar pārbaudīt, izvērtējot iespējamo atteikumu atzīt šīs tiesas pieņemto nolēmumu.

69 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa, pirmām kārtām, norāda, ka Regulas Nr. 1215/2012 mērķis, kā izriet no tās 22. apsvēruma, ir uzlabot tiesas izvēles līgumu efektivitāti. Tādējādi šķiet paradoksāli, ka *lis pendens* noteikuma pārkāpums gadījumā, ja šāda vienošanās ir tikusi noslēgta, neietekmē pasludinātā nolēmuma atzīšanu.

70 Otrām kārtām, iesniedzējtiesa apgalvo, ka vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu neievērošanas sekas var būt tādas, ka kļūst piemērojami citi tiesību akti, nevis tie, kuri tiktu piemēroti, ja šī vienošanās tiktu ievērota. Tādējādi gadījumā, ja neizvēlētā tiesa atzīst savu jurisdikciju, atbildētājs tiktu pārsteigts gan attiecībā uz tiesu, kurā tiek celta prasība, gan attiecīgajā gadījumā saistībā ar tiesību aktiem, kas piemērojami lietas būtībai.

71 Konkrētāk šajā gadījumā – tas, ka *rechtbank Zeeland-West-Brabant* (Zēlandes un Rietumbrabantes tiesa) ir atzinusi savu jurisdikciju lemt par prasību, kas tajā celta 2017. gada 3. februārī, nozīmētu, ka šī prasība tiks izlemta saskaņā ar Nīderlandes tiesību aktiem. No tā izrietētu, ka *Gjensidige* kā atbildētājai šajā tiesvedībā būtu nelabvēlīgāks rezultāts nekā tad, ja prasība tiktu izskatīta saskaņā ar Lietuvas tiesībām, proti, atbilstoši tās valsts tiesībām, kuras tiesām ir noteikta jurisdikcija, vienojoties par jurisdikcijas noteikšanu attiecīgajā starptautiskā pārvadājuma līgumā.

72 Šajā ziņā tomēr jāatgādina – kā norādīts šī sprieduma 60. un 61. punktā –, ka ar Regulu Nr. 1215/2012 izveidotajā sistēmā savstarpēja atzīšana ir likums, savukārt šīs regulas 45. panta 1. punktā ir izsmeļoši uzskaitīti iemesli, kuru dēļ sprieduma atzīšana var tikt atteikta.

73 Tomēr jākonstatē, ka Savienības likumdevējs ir izvēlējies Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 7. iedaļas noteikumu par vienošanos par jurisdikciju pārkāpumu nenorādīt kā vienu no pamatiem, kas ļauj atteikties atzīt nolēmumu. Tādējādi šajā regulā paredzēto vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu aizsardzības sekas nav tādas, ka to pārkāpums pats par sevi būtu pamats atzīšanas atteikumam.

74 Turklāt, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 117. punktā attiecībā uz *rechtbank Zeeland-West-Brabant* (Zēlandes un Rietumbrabantes tiesa) 2019. gada 25. septembra nolēmuma atzīšanas konkrētajām sekām, nekas Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos neļauj secināt, ka šī atzīšana būtu nepieļaujamā pretrunā Lietuvas tiesību sistēmai, jo ar to tiktu pārkāpts kāds no pamatprincipiem, kā prasīts šī sprieduma 66. punktā atgādinātajā judikatūrā.

75 It īpaši tas vien, ka tiesa, kas norādīta, vienojoties par jurisdikcijas noteikšanu, nav lēmusi par prasību un ka tāpēc netiek lemts par šo prasību saskaņā ar tās dalībvalsts tiesībām, kurā atrodas šī tiesa, nevar tikt uzskatīts par tik smagu tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpumu, ka nolēmuma par minēto prasību atzīšana būtu acīmredzami pretrunā uzrunātās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai.

76 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro un trešo jautājumu jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta a) apakšpunkts un e) apakšpunkta ii) punkts jāinterpretē tādējādi, ka tie neļauj dalībvalsts tiesai atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu, pamatojoties uz to, ka pēdējā minētā tiesa ir atzinusi savu jurisdikciju izskatīt prasību, kas celta saistībā ar starptautiska pārvadājuma līgumu, neievērojot vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu šīs regulas – kura ir daļa no šī līguma – 25. panta izpratnē.

Par pirmo jautājumu

77 Ņemot vērā uz otro un trešo jautājumu sniegtās atbildes, uz pirmo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

78 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 45. panta 1. punkta a) apakšpunkts un e) apakšpunkta ii) punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

tie neļauj dalībvalsts tiesai atteikties atzīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu, pamatojoties uz to, ka pēdējā minētā tiesa ir atzinusi savu jurisdikciju izskatīt prasību, kas celta saistībā ar starptautiska pārvadājuma līgumu, neievērojot vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu šīs regulas – kura ir daļa no šī līguma – 25. panta izpratnē.

[Paraksti]